

ПРОТОКОЛ

№ 353

гр. Перник, 09.11.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ
Членове: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЛИДИЯ Й. КАЦАРСКА
и прокурора Албена М. Стоилова

Сложи за разглеждане докладваното от КАЛИН К. БАТАЛСКИ Частно наказателно дело № 20231700200452 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

Осъденото лице и молител А. С. редовно уведомен и призован чрез началника на затвора гр. Б., и осигурен от органите на ОЗ „Охрана“ – П., се явява лично и заедно със служебния си защитник адв. М..

За Окръжна прокуратура - Перник се явява прокурор Стоилова.

Прокурора – да се даде ход на делото.

Адв. М. – да се даде ход на делото.

Осъденото лице – да се даде ход на делото.

Съдът, след съвещание, намери, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО и го докладва.

Прокурора – считам, че не се налага изчакването на отговор на запитването. Нямам други доказателствени искания.

Адв. М. – няма смисъл да се чака отговора. Няма да сочим нови доказателства.

Осъденото лице – поддържам становището на защитника ми.

Съдът намери, че въпреки, че не е постъпил допълнителен отговор на изпратеното на 07.11.2023 г. писмо от Окръжен съд – Перник до районните съдилища в Р. *** чрез контактната точка г-жа Й. Ф. – национална точка за контакт на Р. *** и член на Европейската съдебната мрежа, няма пречка производството по делото да приключи и съдът да се произнесе по отношение на искането за кумулация подадено от молителя С. до Окръжен съд – Перник, по следните съображения:

С решение на Съда на Европейския съюз (четвърти състав) от 15 април 2021 г. (преюдициално запитване от Sąd Okręgowy w Gdańsku — ***) — AV по дело №221/2019 г. е

прието, че разпоредбите на член 8, параграфи 2—4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., разгледани във връзка с разпоредбите на член 17, параграфи 1 и 2 и член 19 от първото рамково решение, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или повече постановени срещу това лице в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно посоченото рамково решение в първата държава членка. В този смисъл е и решение от 21.09.2017 г. по дело №С-171/2016 г. на СЕС, както и решение №23 от 14.02.2018 г. на ВКС по н.д. №13/2018 г., второ наказателно отделение, докладчик съдията Т. К. и решение №132 от 10.07.2019 г. на ВКС по н.д. №311/2019 г., първо наказателно отделение, докладчик съдията Р. К. и др.

Ето защо, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателства.

ДАВА ХОД на съдебните прения.

Прокурора – считам направеното с молбата искане от осъдения С. за неоснователно. С молбата се иска определяне на едно общо най-тежко наказание измежду наложените му с присъда на Районен съд - *** и присъда на Окръжен съд – ***, и двете съдилища на Р. ***, които съдебни актове са признати и приети за изпълнение от Р. България. С присъдата на Районен съд – ***, С. е осъден за престъпление извършено на *** г., а така посочената присъда е влязла в сила на 02.11.2011 г. Малко по-малко от година след влизането ѝ в сила, а именно на *** г., С. е извършил ново деяние, за което е бил осъден с присъда на Окръжен съд - ***, която присъда е влязла в сила на 15.05.2017 г. Съпоставяйки момента на извършване на двете престъпления и влизането в сила на двата съдебни акта, с които е осъден С., е видно, че се касае за деяния извършени не в съвкупност, а в рецидив, поради което и приложението на разпоредбите на чл.25 ал.1, вр. чл.23 ал.1 НК е неприложимо. С оглед, на което и Ви предлагам да оставите направеното с молбата искане без уважение.

Адв. М. – смятам, че така направеното искане с молбата на А. С. за кумулативно наказание, общо най-тежко, се явява допустима, но с оглед сроковете на извършване на деянията и влизането в сила на присъдите, смятам, че не са налице достатъчно основания, които по един безспорен начин да категоризират наличието на предпоставките за кумулативно наказание по двете присъди. Но все пак предоставям на съда да се произнесе с акт и да уважи искането.

Молителя – за *** г. деянието, което съм извършил в ***, бях наказан с десет месеца обществено полезен труд от 2011 г. до 2012 г. и, когато съм бил там, в ***, съм се подписвал сутрин и вечер в продължение на десет месеца в полицията. *** г. като почина баща ми, аз напуснах Р. *** и си дойдох в България. Оттогава, от *** г., *** месец, не съм посещавал ***, за което съм предоставил на съда бележка - кога съм пристигнал, кога е починал баща ми, кога съм бил в България. След това *** г., *** месец, като ме задържаха в П. арест получих от *** Европейска заповед, в която са допуснали грешка и веднага ме освободиха. Твърдя, че от *** г. съм си в България.

Съдът даде последна дума на осъдения.

Осъдения - нямам какво да добавя.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След тайно съвещание, съдът намери следното:

Производството по делото е по реда на чл.306, ал.1, т.1 от НПК и е образувано по молба на А. М. С. с искане за определяне на едно общо най-тежко наказание измежду наказанията, наложени на молителя по присъда №103/10.03.GBASL на Районен съд – ***, ***, ** и присъда №62112.8/GGABT на Районен съд – ***, ***, **.

Постъпила е молба от А. М. С. с искане за определяне на едно общо най-тежко наказание измежду наказанията, наложени на молителя по присъда №103/10.03.GBASL на Районен съд – ***, ***, ** и присъда №62112.8/GGABT на Районен съд – ***, ***, **.

Осъденото лице, лично и чрез своя защитник, моли съда да уважи направеното искане.

Представителят на Окръжна прокуратура пледира молбата на молителя за определяне на едно общо наказание по посочените две дела в предложението да се остави без уважение, тъй като отделните деяния помежду си се отнасят не в отношения на съвкупност, а в отношения на рецидив.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.13 и чл.14 от НПК и прецени доводите на страните, намери следното:

Видно от приложената справка за съдимост на Бюро съдимост при РС-П. А. М. С. е осъждан, както следва:

1/ С присъда №463/1990 г., постановена от С. военен съд и потвърдена от ВК на ВС на НРБ, влязла в сила на **12.12.1990 г.** за деяние по чл.194, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 и чл.54 от НК, извършено на **** срещу *** г.**, като наложеното наказание е „лишаване от свобода” за срок от 1 година и два месеца при общ режим.

2/ С присъда, влязла в сила на **02.11.2011 г.**, постановена по дело от общ характер №103/10.4 GBAS, Районен съд – *** – С2 е признан за виновен А. С. за деяние по чл.203, ал.1 и чл.204, ал.2, т.“д“, във вр. с чл.202, ал.“д“ от *** НК, извършено на *** г. му е било наложено наказание от три години лишаване от свобода, чието изпълнение е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

3/ С влязла в сила на 15.05.2017 г. присъда по Общ процес № 62/12.8/ GGABT (Съд, съставен от един съдия), Окръжен съд гр. *** А. С. е бил признат за виновен в извършване на *** г. на деяние предумишлен грабеж, наказуемо по чл. 22, чл. 23, чл. 26 и чл. 73, съвместно с чл. 203, т. 1 и т. 2 и чл. 204, т. 2, ал. А) от НК на ***, имащо своя правен аналог в чл. 195, ал.1, т.4 и т.5, във вр. с чл.194, ал.1, във вр. с чл.18 от НК на Република България.

С влязло в сила на 11.04.2016 г. решение е била отменена условната присъда, влязла в сила на 02.11.2011 г., по дело от общ характер №103/10.3 GBASL, първа инстанция, Районен съд – *** – С 2, област ***, за извършено на *** г. престъпление кражба, като деянието е наказуемо по чл.204 от НК на ***, имащо своя правен аналог в чл. 195, ал.1, т.4 и т.5, във вр. с чл.194, ал.1 от НК на Република България.

С влязло в сила решение от 05.11.2018 г., постановено по ЧНД №583/2018 г. по описа на Окръжен съд – С., е отказано да бъде изпълнена Европейска заповед за арест, издадена на *** г. от Окръжен съд – ***, наказателно отделение ***, ***, по Общ процес № 62/12.8/ GGABT (Съд, съставен от един съдия), Окръжен съд гр. ***, като на основание чл.40, ал.1, т.4 от ЗЕЕЗА съдът е приел наказанието да се приведе в изпълнение от Окръжна прокуратура гр. Перник. Със същото решение С. окръжен съд е отказал да изпълни Европейска заповед за арест, издадена на *** г. от Районен съд – *** – С2, Окръжен район гр. ***, ***, по дело от общ характер №103/10.4 GBAS, по което А. С. е признат за виновен за деяние по чл.203, ал.1 и чл.204, ал.2, т.“д“, във вр. с чл.202, ал.“д“ от *** НК, извършено на *** г. му е било наложено наказание от три години лишаване от свобода, чието

изпълнение е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила, като на основание чл.40, ал.1, т.4 от ЗЕЕЗА съдът е приел наказанието да се приведе в изпълнение от Окръжна прокуратура гр. Перник.

С влязло в сила определение № 131/26.06.2019 г., постановено по ЧНД №136/2019 г. по описа на ОС-Перник са приведени в изпълнение наказанията по влязлата в сила на 15.05.2017 г. присъда по Общ процес № 62/12.8/ GGABT (Съд, съставен от един съдия), Окръжен съд гр. *** и по влязлото в сила на 11.04.2016 г. решение за отмяна на условната присъда, влязла в сила на 02.11.2012 г., по дело от общ характер №103/10.3 GBASL, първа инстанция, Районен съд – *** – С 2, област ***.

В заключение, налице са три осъждания, като всичките са за престъпления от общ характер. С оглед на посочените осъждания, осъденото лице е извършило всяко от деянията, извършени съответно на ** срещу *** г., на *** г. и на *** г., а присъдите са влезли в сила, както следва: на 12.12.1990 г. за първото деяние, на 02.11.2011 г. за второто деяние и на 15.05.2017 г. за третото деяние, като за всяко от предходните деяния е имало влязла в сила присъда преди А. С. да извърши деянието по следващата присъда, поради което нито едно от наказанията не се намира спрямо някое от другите в условия на съвкупност, напротив, всяко от тях се намира с другите в условията на рецидив. Ето защо, всяко от деянията следва да бъде изтърпяно отделно и молбата за определяне на едно общо най-тежко наказание на А. С. се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Като взе предвид изложеното и на основание чл.306, ал.1, т.1 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Оставя без уважение молбата на А. М. С. за определяне на едно общо най-тежко наказание измежду наказанията, наложени му по присъда №103/10.03.GBASL на Районен съд – ***, ***, присъда №62112.8/GGABT на Районен съд – *** и присъда №463/1990 г. на С. военен съд.

Определението подлежи на обжалване и протест пред Софийския апелативен съд в петнадесетдневен срок, считано от днес.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ЧЛЕНОВЕ: 1/ 2/

Съдът обяви на страните определението си, заедно с мотивите, като им разясни правото на жалба и протест пред САС.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което завърши в 10.50 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____